

řídil. Kdyby z tohoto důvodu bylo lze rozhodnutí o knihovní poznámce spornosti rekurem napadati, znamenalo by to obcházení předpis §u 130 odstavec druhý c. ř. s., podle něhož nařízení roku samostatným oprávněným prostředkem napadati nelze. Tomu svědčí též předpis druhé věty §u 61 knih. zák., podle kterého žádost o poznámku lze podati též u knihovního soudu, jenž není procesním soudem a jemuž zajisté stačí výkaz, že žaloba podle §u 61 knih. zák. byla podána a že o ní zákonné řízení bylo zavedeno (viz také Bartsch Grundbuchsgesetz k §u 61 knih. zák.). Pokud jde o druhou námitku, dlužno odkázati na to, že žalující osada zastoupena jest v tomto sporu starostou p o l i t i c k é o b c e Ž. a že plná moc právního zástupce opatřena jest podpisy tohoto starosty, jeho náměstka, člena obecního zastupitelstva a ještě dvou mužů, jejichž funkce není udána. Bude věcí procesního soudu, by plnou moc dal ve smyslu §u 34 čís. 4 a §u 55 čes. ob. zřiz. doplniti, což podle §§ů 6 a 30 c. ř. s. vždy učiniti může. Dovolacímu rekursu žalovaných Josefa B-a st. a ml. a Antonie B-ové bylo tedy odepřiti úspěch.

21735/24
33/5
Dovolací rekurs ostatních žalovaných podán byl opožděně. Poznámku spornosti podle §u 61 knih. zák. dlužno vzhledem k čl. XIII čís. 7 uv. zák. k ex. ř. pokládati za prozatímní opatření po rozumu §u 381 ex. ř. Z toho plyne, že pro posouzení rekursní lhůty jsou rozhodnými předpisy §§ 402 a 65 ex. ř., podle nichž lhůta tato činí pouze 8 dní. Usnesení rekursního soudu doručeno bylo stěžovatelům v době od 31. července do 5. srpna 1924, takže rekursní lhůta uplynula 13. srpna 1924, ježto jde o věc feriální (§ 224 čís. 8 c. ř. s. a též čl. XXXVI úv. zák. k c. ř. s.). Dovolací rekurs ohlášen byl telegraficky dne 25. srpna 1924 a došel k procesnímu soudu v písemném vyhotovení téhož dne. Ačkoliv z nezřetelného poštovního razítka nelze vyčísti, kdy byl dán spis na poštu, přece nemohla poštovní doprava zásilky »express« podané trvati déle než jeden den. Byl tedy dovolací rekurs opožděným a měl býti podle §u 78 ex. ř. a §u 523 c. ř. s. již soudem prvé stolice odmítnut (sb. n. s. čís. 1720).

Čís. 4135.

Dopravní řád železniční.

Reklamace, podaná oprávněnou k tomu osobou, nepozbývá povahy reklamace již tím, že doklad o postupu nároku jest formálně vadným.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, Rv I 752/24.)

Žalobě pojišťovny, jíž byl příjemce vykradené zásilky postoupil náhradní nárok proti dráze o náhradu škody, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o § 503 čís. 4 c. ř. s., spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že i odvolací soud pokládá dopis, který žalující pojišťovna zaslala dne 10. října 1922 ředitelství státních drah, za

reklamaci, stavící dle čl. 45 mezinárodní úmluvy a § 98 (3) žel. dopr. ř. až do vyřízení dráhou zákonné jednoroční promlčení. Dopis ten nelze prý považovati za reklamaci, poněvadž přiložený mu průkaz o postupu nároku na náhradu škody ze smlouvy nákladní jest formálně vadným. Při tom žalovaná strana nepopírá, že příjemce vykradené zásilky nárok na náhradu škody již před 10. říjnem 1922 platně odstoupil žalující pojišťovně, takže tato byla k reklamaci oprávněná, ale, odvolávajíc se na čl. 26 mezinárodní úmluvy, hájí názor, že reklamace, podaná třetí osobou, může se jen tehdy pokládati za řádnou, promlčení stavící reklamaci, je-li doložena písemnou, formálně zcela bezvadnou postupní listinou. Výjimečně přísná povinnost k náhradě škody, železnici uložená, opravňuje ji prý k tomu, aby i od stran směla požadovati přesné dodržení předpisů o reklamaci. Názoru dovolatelovu nelze přisvědčiti. Ani čl. 26 ani jiný článek mezinárodní úmluvy, ani železniční dopravní řád neobsahují předpisu o tom, že platnost a účinnost postupu práv ze smlouvy nákladní jsou vázány určitou formou. Platí tu všeobecné předpisy zákonné (§§ 883, 1392—1399 obč. zák., čl. 317 obch. zák.), dle nichž platnost její nezávisí ani na písemné ani na jiné formě. Ovšem ustanovuje prováděcí nařízení k §u 99 (3) žel. dopr. ř., že mimosoudní nároky, ohlášené jinou osobou, než k tomu oprávněnou, mají býti doloženy zvláštním, řádně kolkovaným a oprávněnou osobou podepsaným průkazem (jako postupní listinou, plnou mocí, kupeckou poukázkou, kupeckým návěstím), jež si železnice ponechá, ale tento předpis opravňuje železnici jenom, by odepřela výplatu tomu, kdo se nemůže vykázati takovým a to formálně bezvadným průkazem, a by vyřídila tedy jeho reklamaci odmítavě. V ten rozum, že by reklamace, podaná osobou k tomu oprávněnou, pozbyla pro formální vadu předloženého dokladu o postupu povahu reklamace, totiž mimosoudního ohlášení nároku, jež dle §u 98 (2) žel. dopr. ř. a čl. 45 mezinárodní úmluvy staví promlčení, nemůže býti vykládán. Žádný z těchto předpisů neváže uvedený účinek reklamace na jinou podmínku, než aby se stala písemně. Ze všeobecných zásad o promlčení a jeho stavení plyne ovšem jako další podmínka, že reklamace musí býti podána osobou, již nárok přísluší, o tom však není v tomto případě sporu. Jelikož není sporu ani o tom, že, sluší-li dopis ze dne 10. října 1922 pokládati za reklamaci stavící promlčení, byla žaloba podána v jednoroční promlčecí lhůtě, byla námitka promlčení zamítnuta právem.

Čís. 4136.

Dopravní řád železniční.

»Hrubou nedbalostí« ve smyslu §u 95 žel. dopr. ř. (čl. 41 mezin. žel. dopr. ř.) jest pouze zvlášť těžké porušení povinné bedlivosti, jehož neblahé následky bylo možno bez námahy předvídati a jehož bylo se lze lehce vyvarovati. Pokud jde o hrubou nedbalost při záměně vozů v mezinárodní dopravě.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, Rv I 753/24.)